

det. Vi går ind for en liberal handel selvfølgelig, men det skal være på lige og fair vilkår og til de fattigste landes bedste.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Så vil jeg godt have at vide, hvad hr. Jens Kirk mener, når det gælder det med de fair vilkår og alt det der med den afbalancerede afvikling: Er han enig i, at det handler om, at vi skal have liberaliseret, og så skal de fattigste lande, som rent faktisk har kvoter i dag, have en reguleret adgang til de rige landes markeder? Er hr. Jens Kirk enig i, at det er en afbalanceret ordning, eller er han uenig?

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg er ikke i tvivl om, at når vi kommer så langt, at vi er fremme ved målstregen, så finder vi en løsning på det her, så også SF vil synes, at det er en fair ordning for disse lande. Selvfølgelig skal de nyde godt af særaftaler også i fremtiden, i hvert fald indtil de når op på et betydelig højere niveau, end de er på nu.

Formanden:

Tak til hr. Jens Kirk. Og så er det hr. Jens Peter Vernersen som ordfører.

Kl. 18.25

Jens Peter Vernersen (S):

Lad mig starte med at sige, at når man sådan hører hr. Jens Kirks indlæg og svar her, så skulle man næsten tro, at de fattigste lande var de rigeste lande. Det er da vist ikke tilfældet endnu.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at Socialdemokraterne ønsker at afvikle forvridende eksportstøtte. Lande uden for EU, der producerer landsbrugsvarer til en langt lavere pris, end vi gør i EU, kan ikke konkurrere på grund af den støtte til landbrugsproduktion. Det har vi set masser af eksempler på. Det er ikke rimeligt, at vi udkonkurrerer ulandenenes produkter med støtteordninger. Det er usolidarisk, det er usympatisk. Derfor er det afgørende, at Danmark ved kommende forhandlinger indtager en position, så den konkurrencesituation, vi har i dag i forhold til de lande, bringes til ophør.

Det er ikke-min opfattelse, når man forhandler med fattige lande, at man hele tiden behøver at stille modkrav. Det var lidt den samme diskussion, vi havde for et øjeblik siden. Det er ikke en normal forhandlingssituation, og derfor kan

man heller ikke stille de krav, som man normalt gør, når man forhandler. Det må være den melding, vi også giver udenrigsministeren her i dag, når vi forhandler det her beslutningsforslag, som er fremsat af Enhedslisten.

Vi skal også tilkendegive, at selv om vi har det synspunkt, så giver vi ikke mandat til, at disse handelsforvridende subsidier afvikles inden den dato, som er nævnt her. Det er jo klart, at der sker mange ting her i Folketinget, og derfor kan man selvfølgelig godt sige, jamen når der står marts 2005, hvad er det så, vi taler om? Men det har jo ikke noget med det at gøre. Man mener selvfølgelig afviklet hurtigst muligt.

Det, vi i Socialdemokratiet imødeser på det her område, er, at de problemer, vi har omkring subsidier, kommer højt på dagsordenen ved den ministerkonference, som skal afvikles i Hongkong her i december 2005. Det er altså vores forventning, at man kommer videre med en løsning på de problemer, som man er startet på at løse, men som ikke er løst. Det synes vi er helt afgørende og enkelt, og det vil der selvfølgelig blive nye diskussioner om, inden konferencen løber af stablen – vel både her i Folketinget og i Folketingets Europaudvalg. Vi synes, at det mandat, vi skal give ministeren, er, at vi får løst det her problem ved de her kommende forhandlinger. Det må være ret afgørende, og jeg vil også tro, det er med det udgangspunkt, man overhovedet deltager i sådanne forhandlinger: Det er at løse udestående problemer.

Men som sagt: Beslutningsforslaget, som det foreligger, støtter vi altså ikke. Det gjorde vi heller ikke, da det blev diskuteret ikke så lang tid før valget. Jeg siger det måske på en lidt anden måde, end jeg gjorde på daværende tidspunkt, men positionen er den samme.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu bliver det spændende at se udskriften af den her debat, for hr. Jens Peter Vernersen påstod sådan set, at jeg havde sagt, at de fattigste lande næsten var de rigeste efter det, undertegnede havde sagt. Men er det ikke en kendsgerning, at disse 50 lande har særregler og begunstigede regler for eksport til f.eks. EU, og at EU er den største importør fra disse lande i verden? De er begunstigede – er det ikke en kendsgerning?

Er det ikke også en kendsgerning, at hvis vi fuldstændig liberaliserer uden at tænke os om her, så vil de måske få det ringere, end de har i